

ZTRA, CENNE

KRÁTKÉ PŘÍBĚHY PRO DIVOKÉ ŽENSKÉ DUŠE

TÁŇA
BRODSKÁ

MICHELLE
LOSEKOOT

NEMUSÍME → PŘEDSTÍRAT ORGASMY.
NEMUSÍME → SE OBĚTOVAT PRO SVÉ DĚTI.
NEMUSÍME → TO VYDRŽET.
NEMUSÍME → MÍT UKLIZENO.
NEMUSÍME → BÝT NA VŠECHNY MILE.
NEMUSÍME → BÝT VE VZTAHU.
NEMUSÍME → MÍT DĚTI.
NEMUSÍME → MÍT KARIÉRU.
NEMUSÍME → MÍT RÁDY SVOTI RODINU.
NEMUSÍME → BRÁT LIDEM TELEFONY.
NEMUSÍME → MAKAT VÍC.
NEMUSÍME → NIKOMU NIC VYSVĚTLOVAT.
NEMUSÍME → MÍT PLÁN.
NEMUSÍME → SLAVIT VÁNOCE.
NEMUSÍME → TO USTÁT.
NEMUSÍME → TO VYDRŽET.

ZTRA, CENNE

Táňa Brodská
Michelle Losekoot
Ilustruje Petruccya

Co je ztracené, je vždycky cenné.
Možná proto se podvědomě ztrácíme.
Aby nás konečně někdo hledal.
Aby někdo konečně viděl naši cenu.
Aby nás konečně někdo našel.
Možná je načase, abychom svou hodnotu objevily samy.

Abychom se už nikdy samy sobě neztratily.

JAK POTKALA ~~KRÁVA KRÁVU~~ VLČICE VLČICI

Jestli mě na tom semináři někdo bude nutit tančit kolem ohně a za svitu měsíce vzývat vnitřní bohyni, jedu domů, jasně? Na voloviny nemám čas, řekla jsem své kamarádce Gábině během cesty na víkendový seminář pro ženy. Koukala jsem z okna auta a přemýšlela, že bych snad radši šla znovu na sekání osmiček, než strávila celý víkend mimo město, signál a dosah wifi. Ale už jsem Gábině slíbila, že ji v tom nenechám samotnou.

Když jsem pak vystoupila z auta před velkou roubenkou obklopenou loukami a lesem v podhůří Orlických hor, přivítala mě asi čtyřicetiletá žena v dlouhé barevné sukni, s krátkými šedivějícími vlasy, výraznou rtěnkou a náušnicí ve tvaru křídla. Tak tady se budeme i potírat menstruační krví, napadlo mě.

Žena se představila jako Táňa a já jsem na ni zírala jako na zjevení. Její roubenka byla ověščená svazky bylin, ze kterých připravovala masti, sirupy a čaje, na verandě vlály tibetské vlaječky, ze stropu visely krystaly a po stěnách mandaly, na záchodě ležel kalendář s horoskopem a motivačními kartičkami. Na nočním stolku se válely zvířecí kosti a nad postelí se kýval lapač snů.

Zuby nehty jsem se snažila udržet spojení se svým světem, kde první housle hrají racio, logika a excelové tabulky. Sedla jsem si ke stolu v rohu místnosti,

pokoušela se najít signál a přemýšlela, co budu na semináři celý víkend jíst, když je tu všechno s cukrem, lepkem nebo nasbírané za úplňku.

Když jsem po letech s Táňou seděla u stejného stolu a loupaly jsme ořechy, zeptala jsem se jí:

Taky sis o mně poprvé myslela, že jsem úplná kráva? Já o tobě jo. Rozesmály jsme se.

Ten tvůj otrávený, pohrdavý výraz si pamatuju dodnes. Tvářila ses, že ti tu nikdo nesahá ani po kotníky. To bylo na ránu. Vůbec jsem nechápala, co tu taková nafrněná, arogantní paninka pohledává, odvětila Táňa.

Na její seberozvojový seminář jsem se během následujících let vydala ještě několikrát. Na potírání menstruační krvi ani tančení kolem ohně nikdy nedošlo. V léčivých přibězích, které Táňa během našich setkávání sypala z rukávu, jsem našla hodně odpovědí na mnoho svých znepokojivých otázek. V něčem se mě dokonce dotkly tak moc, že jsem se rozhodla je sepsat a poslat dál.

Po šesti letech od našeho prvního setkání jsou z nás blízké přítelkyně. Lidé se často diví, že se spolu přátelíme, přestože jsme tak rozdílné.

Já jsem děvče městské:

- Když vidím pavouka, skáču metr vysoko.
- V zimě si navlíkám pět vrstev oblečení.
- Sbírat houby můžu jen s aplikací v telefonu.
- Když mě něco bolí, vezmu si Ibáč.
- Všechno mám uložené v cloudu.
- Bydlím v centru města v 2 + kk a i tam si večer po cestě na záchod svítím mobilem.

Ale taky se dokážu hbitě pohybovat ve velkoměstské džungli a přes svůj počítač a mobil řídit svět.

Táňa je žena přírodní:

- Věří, že pavouci přinášejí štěstí.
- V zimě si sekyrkou rozráží ledy, aby se mohla vykoupat.
- V lese umí většinu rostlin upravit a sníst.
- Když ji něco bolí, sáhne po bylinách.
- Všechno má uložené ve skříni.
- Bydlí sama s černou kočkou v roubence 7 + 1 s hektarem louky a lesa.

Ale když má za mnou přijet do Prahy, musím ji vyvednout na okraji, protože se autem zvládne přiblížit maximálně na Černý Most.

Já nerada telefonuju a Táňa nechte mejly. Já věřím studiím a tabulkám, Táňa dá na instinkt, horoskopy a moudra našich předků. Já se na cestách v cizích zemích ráda ztrácím, Táňa necestuje právě proto, že by se ztratila.

Když jedna na druhou čekáme, až se zorientujeme ve světě té druhé, nepošklebujeme se, nesoudíme se ani nezlehčujeme. Respektujeme své odlišnosti. Přestože jsou naše světy jiné, naučily jsme se z nich vzájemně čerpat.

Tahle kniha je stejná jako naše přátelství. Spojuje dva zcela odlišné pohledy na svět a v prostoru, kde se protínají, hledá inspiraci, souznění a sdílení. Nikoho nerozděluje ani nenálepkuje slovy jako ezo nány či městské fifleny, nehodnotí dostatečnou versus nedostatečnou ženskost, vědomé nebo nevědomé bytí.

Víme totiž, že ač jsme tak odlišné, v něčem jsme si podobné. Jedna obklopená technologiemi, velkoměstem a lidmi, druhá přírodou, horami a tichem, přesto se obě občas cítíme stejně vyčleněné. A jsou to právě takové momenty hlubokého vnitřního osamocení,

kdy jsme vděčné, že se máme. Pouhá myšlenka, že někde existuje podobně osamocená vlčice, vyčerpaná z potřeby zapadnout, z naplňování touhy být druhými a světem přijímaná a milovaná v celé své jinakosti, složitosti a komplexnosti, je uklidňující.

Tahle kniha vznikla pro všechny odvážné vlčice, které to mají podobně jako my dvě. Je sbírkou příběhů, které si vyprávíme, když se nám zasteskne po bezpečí a jistotách stáda. Je plná zážitků a vzpomínek, které nám připomínají, že i když do stáda nezapadáme, můžeme své místo najít ve smečce. Vlčic je mnoho. Jen o sobě často nevíme, protože nejsme zavřené v jedné ohradě. Každá se touláme v jiných lesích.

Je načase dát si o sobě navzájem vědět.

*Michelle
Losekova*

PRAHA 12.7.2023

Pro všechny vlčice, které se na své cestě cítí
osamocené.

Nechť je tahle kniha pomyslným zavytím,
které k tobě dolehne zpoza lesů.

NEJŠI
SAMMA.

ANO,
JE TO TAK

Jana
vypovídá

Jednou mě kolega etoped pozval k sobě domů na oběd. Z jeho ženy, Helenky, tehdy v osmém měsíci těhotenství, však bylo u stolu cítit napětí, až to nevydržela a řekla: *Jendi, ty jsi zase přelil kaktusy!*

Chvilí bylo ticho. Všichni tři jsme jen mlčky svírali příbory. Čekala jsem, s čím Jendi přijde, třeba: *Spěchali jsme, abychom byli včas na oběd, a ty prudíš s kaktusy.* Nebo: *Tak je teď půl roku nezálejeme, se nic nestane.* Nebo: *Evidentně neumím zalívat – tak si to příště udělej sama.*

Ale on se na Helenku laskavě zadíval a pak řekl:

Heli, je to tak.

Jendi se nehádal, neobhajoval, nic nevysvětloval, jeho *Je to tak* bylo odzbrojující. Helenka vzala na vědomí, že je její muž špatným zalévačem kaktusů, a oba se zase vrátili k jídlu. Koukala jsem na proběhlou situaci v němém úžasu.

Od té doby Jendiho kouzelnou větu používám taky. Když se mě někdo ptá, jestli nejsem trochu namyšlená, odpovídám: *Ano, je to tak, někdy si o sobě dost myslím.* Protože na některé věci je nejlepším říct: *Ano, je to tak.*

RESPEKT

*Jana
vypráví*

Na jednom komunikačním semináři pro rodiče postižených dětí jsme probírali respekt. Respektu je všude plno, hodně se o něm mluví, píše, ale málokdo ví, jak přesně v praxi vypadá. A já se rozhodla to rodičům předvést naživo.

Poprosila jsem skupinu o dobrovolnici. Ženu, která se přihlásila, jsem postavila před sebe, navázala s ní oční kontakt, napojila se na ni a pomalu jí řekla:

Vidím tě. Po chvíli ticha jsem pokračovala: *Slyším tě.* Po další odmlce: *Vnímám tě.* A pak ještě: *A беру tě vážně.*

Maminka naproti mně stála, po tváři se jí kutálely slzy. V místnosti bylo hrobové ticho. A vtom se najednou ze židle zvedla jiná maminka a mlčky se postavila za tu první. Pochopila jsem, že chce, abych jí řekla to samé. Udělala jsem to, a i ona začala plakat.

Postupně se za dvě ženy spontánně začali stavět i ostatní rodiče, až se vytvořila dlouhá fronta. Každý z nich si přišel pro respekt. Každý z nich chtěl být vyslyšen. Viděn. Vnímán a brán vážně.

Brečeli všichni. I já.

SLYŠÍM TĚ.
VIDÍM TĚ.
VNÍMÁM TĚ.

BERU TĚ
VÁŽNĚ.

SILNÉ ŽENY

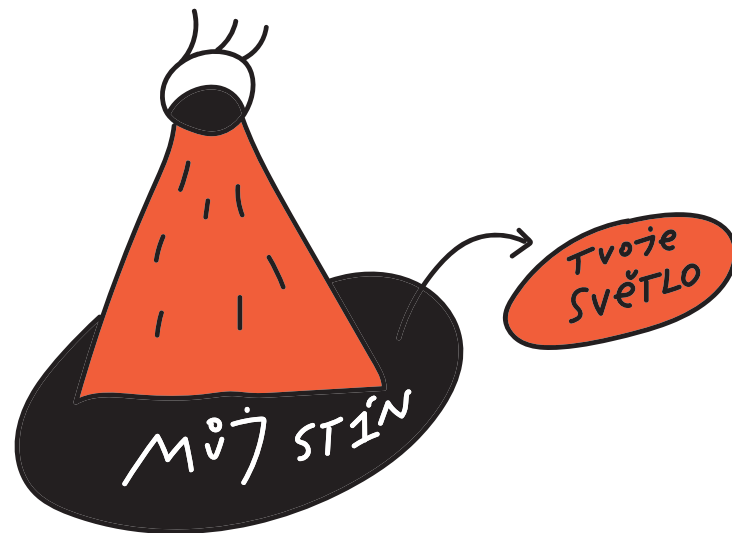
Michelle
si kapsala

Většina mužů se nebojí žen, které jsou silné. Mnoho z nich jen nechce být vedle žen, které je zastíňují.

Kdo nechce žít ve stínu, musí se pohnout. Silná žena klade na muže, už jen svou prostou existencí, vysoké nároky. Každým svým krokem nepřímo říká:

Hýbej se, posouvej se. Můj stín nezmizí, ale ty v něm nemusíš zůstat stát.

Někteří muži to slyší a pohnou se. Jiní si ve stínu rozloží deku a při podřimování se vztekají, že nejsou na výsluní.

CO BYLO,
BYLO.

A TYS TO
ZVLÁDLA.

DŮVODY,
PROČ BY NĚKTOHO
MĚLO ZAŽÍMAT,
KOLIK
MÁME

*

:

* KILO
KÉREK.
TITULŮ
DĚTÍ
PARTNERŮ
BOT
PENĚŽ

* řazeno abecedně

(řazení: žádné nejsou)

OBSAH

Jak potkala kráva krávu vlčice vlčici.....	6
Ano, je to tak	14
Je to tak II.....	16
Tažné versus chovné	20
Respekt	26
Cítím, co cítím	30
Nechovej se jako píča, staň se jí.....	34
Meč patří muži	40
Stádo	44
(Závorkování)	48
Pravdivost	52
Silné ženy.....	58
Strach z vlastní síly	60
Na ostří nože	62
Zaklínadla	64
Odklínadla	68
Polena	72
Strach a láska.....	80
Jak by to mohlo být ještě lepší?.....	84
Důvody (vaječníky)	86
Chlebičky	88
Taxikář	92
Sbírání chyb	94
V prdeli	98
NE	104
Dovolit si.....	106
Všechno má svůj čas.....	110
Jednoduché, ale ne snadné	114
Lilith	116
Nemusíme.....	122
Temné noci duše.....	126
Důvody (kolik máme).....	132
Být svá je drahé	134
Dojička krav	138
Soucit	142
Oběť, kat, zachránce	146
Hodní lidé	150
Zdroj	154
Hra na schovku.....	160

Petr Pan.....	162
Logika	166
Seznam strašných věcí	169
Vesmírné objednávky	172
Život jako v pohádce	176
Princezna a drak.....	180
Ztratit se v mateřství	192
Prokrustes	196
Puberta	200
Stejně těsto, jiný výrobek	204
Sebehodnota.....	206
Zvorat, pohnojit, zasadit	212
Sedět spolu ve tmě	214
Tečka	218
Pohřebníček	222
To těžké už bylo	224
Doslov	226
O autorkách.....	230
Zdroje a inspirace	232

jsi
ZTRACENÁ?

DEJ O SOBĚ
VĚDĚT.

f ztracenne
@ ztracenne
ztracenne

ZTRACENNÉ
Táňa Brodská
Michelle Losekoot

Texty © Táňa Brodská, Michelle Losekoot, 2023
Ilustrace © Petrucця, 2023
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství ZTRACENNÁ, s. r. o., v Praze roku 2023.
Odpovědná redaktorka: Barbora Baronová
Sazba, ilustrace a obálka: Petrucця
Jazyková korektura: Markéta Gregorová
Tisk a vazba: Tisk Centrum s.r.o.
Vydání první.

naslovicko@ztracenne.cz
www.ztracenne.cz

ISBN 978-80-11-03561-7

Knihy pro všechny silné, odvážné a výjimečné ženy, které se na své cestě cítí někdy osamocené; pro ty, které prošlapávají stezky ostatním a dodávají jim odvahu žít po svém. Pro bojovnice, které chrání, pečují a konejší, ale svoje vlastní bitvy bojují samy. Pro vlčice, které vžívají své smečky, ale samy zůstávají hladové.

Citlivý náhled do ženské duše zjizvené zaklínadly, která jsme slyšely v dětství, a konvencemi, které nás umlčují v dospělosti. Sbírkou krátkých příběhů, která spojuje dva odlišné pohledy na svět – spirituální a racionální – a hledá v jejich průniku prostor, ve kterém se můžeme zastavit, vydechnout a opečovat svá stará zranění.

Co je ztracené, je vždycky cenné.

Možná proto se podvědomě ztrácíme.

Aby nás konečně někdo hledal.

Aby někdo konečně viděl naši cenu.

Aby nás konečně někdo našel.

Možná je načase, abychom svou hodnotu objevily samy.

Abychom se už nikdy samy sobě neztratily.

ztracenne.cz

ISBN 978-80-11-03559-4

9 788011 035594